

Előszó

A jelen kötetben összegyűjtött szövegek javarészt szerzeteseknek íródtak, de remélem, hogy minden igaz keresztény életre törekvő olvasó is hasznát veszi majd. A szerzetesek is nagyjából ugyanazokkal a kihívásokkal néznek szembe, mint bárki más: próbálunk a szexualitásunkkal megbirkózni, a pénzzel bánni, az imáinkat elmondani, közösséget építeni. Sőt tovább mehetnék, és azt is mondhatnám, hogy a szerzetesi életnek (nem nagyon kedvelem ezt a kifejezést) csak akkor van értelme, ha az emberi élet értelméről mond valamit. Az a hivatásunk, hogy az *ember* hivatására derítsünk némi fényt. Ha nem ezt tesszük, csak az időnket fecséreljük.

Amikor 1992-ben megválasztottak a Domonkos-rend általános magiszterének, nagyon sok újságíró szegezte nekem a kérdést, hogy szerintem lesz-e még „szerzetesi élet” az új évezredben. A kihalásnak még semmi jelét nem mutatjuk. Igaz, a fogadalmink örültségnek tűnhetnek kortársaink szemében, különösképpen nyugaton. Hogyan tehetünk engedelmisségi fogadalmat egy olyan társadalomban, amely a szabadságot – helyesen – az emberi méltóság alapvető jegyének tekinti? Hogyan fogadhatjuk meg, hogy tiszták maradunk, amikor a szexuális vágyak kielését kulcsfontosságúnak tekintik az emberi kiteljesedéshez? A fogyasztói

társadalomban pedig egyenesen értelmetlennek tűnik szegénységet fogadni. És mégis, éppen amiatt, hogy életünk szöges ellentétben áll korunk elképzelésével, a szerzetességnek ma több mondanivalója van, mint valaha. És nemcsak a keresztények számára.

A könyv címe, *Új dalt énekeljetek*, a szerzetességnek azt a mai vitalitását hivatott jelezni, amelyet a rendet látogatva, utazásaim során fedeztem fel. Igaz, néhány nyugati országban a szerzetesrendek a jövőbe vetett bizalom krízisét élik. Éppen ezért van hát szükség arra, hogy merjünk új dalt énekelni. Szent Ágoston mondja, hogy azokhoz hasonlóan, akik éjszaka kelnek útra, énekelnünk kell, különösen akkor, ha félünk az éjszaka vadállataitól. Az ének legyőzi a félelmet, a félelem pedig a keresztény élet legnagyobb ellensége.

Az első fejezet (*A Jurassic Park és az utolsó vacsora*) a *The Tablet* hetilap nyílt napján elhangzott beszéd. Ez megteremti a kötet alaplégkörét azáltal, hogy felvillant néhány kihívást, amelyekkel a keresztényeknek a világpiacon korábban szembe kell nézniük. Ezután a domonkos családnak írt öt levél következik. Már az is elég nehéz, ha egyetlen személynek kell levelet írnom, de egy egész szerzetesi családnak, fiataloknak és időseknek, férfiaknak és nőknek, több mint száz különféle országban élőknek írni igen nagy feladat. Az ember nem ugyanazokkal a szavakkal szólna, mondjuk, a szexualitásról egy bolíviai testvérnek, egy japán apácának, egy amerikai nővérnek vagy egy lesothói világi domonkosnak. A kötetben szereplő többi írás különféle alkalmon született, a Yale Egyetemen elhangzott előadástól kezdve a lourdes-i domonkos zarándoklat beszédéig sokféle szöveg előfordul közöttük. Néha hasonló témákat érintenek. Mint ahogy valaki találóan megjegyezte egyszer, mindnyájunknak csak néhány érmeje van, amelyeket a dobozában zörget, mint egy koldus – márpedig egy domonkosnak koldusnak kellene lennie.

Tudatában vagyok, hogy a könyv címe esetleg nem helyénvaló, hiszen igazából semmi újat nem mondok. Az elmúlt néhány évet javarészt utazással töltöttem, gyakran az erőszak, a szegénység és a háború sújtotta területeken élő domonkos test-

véreimet és nővéreimet hallgatva. Egyszerűen csak azt osztom meg, amit tőlük kaptam. Egyébként pedig sosem hittem abban az abszurd gondolatban, hogy muszáj eredetinek lenni, és ezért soha nem haboztam megragadni és megosztani minden olyan felismerést, amellyel utazásaim során találkoztam. Végül is kollodó barát vagyok. A dal újdonsága Isten elfojthatatlan újszerűségéből fakad, s nem tőlem ered.

Még egy szó az angol kiadás borítójához. Amikor Richard bátyám meglátta, ez volt az első reakciója: „Hát ez meg mit akar ábrázolni?” Miért tettük ezt a festményt a borítóra? Egyik koreai domonkos testvérünk, Kim En Joong munkájának részlete. Először is azért esett rá a választás, mert hiszem, hogy az evangélium hirdetésének egyik legjobb módját a művészetek szolgáltatják: a festészet, a szobrászat, a zene. Ezek képesek behatolni az írott szó iránti ellenállás mögé is. Másodszor pedig azért ezt választottuk, mert Kim En Joong festményei kirobbanó színekből állnak, amelyeken átsugárzik az Isten teremtett világán való örövendezés. Sokkal kifejezőbben tudnak „új dalt énekelni”, mint az én unalmas szövegeim.

Rendkívüli hálával tartozom saját angol rendtartományomnak. Az ide tartozó testvéreket folyamatosan idéztem. Elsősorban Herbert McCabe, Fergus Kerr, Simon Tugwell és a nemrég elhunyt Cornelius Ernst testvéreknek tartozom köszönettel. Hálaosan köszönöm a Santa Sabina közösség tagjainak támogatását Rómában, akik mindig visszaadják az erőmet és felüldítenek, valahányszor a hosszú repüléstől és időeltolódástól elcsigázottan hazatérek. Szeretném külön megköszönni Paul Murray testvérnek a verseit és a tapintatos kritikáját, valamint David Sanders testvérnek végtelen jóságát és elgondolkodtató kérdéseit.

És hadd fejezzem ki hálámat szüleimnek, akiknek nemcsak az élet ajándékát köszönhetem, hanem a hitemet is.

Timothy Radcliffe OP